

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 29. NOVEMBRA 1940.

ŠTEV. 12.

VZTRAJAJ!

Pridejo ure, ko ne veš, ne kod, ne kam. Zdi se ti, da se vse podira, da je vse tvoje dosedanje delo brezplodno, da so ovire prevelike.

Pa si samo utrujen!

Vsakomur pridejo taki trenutki. Tudi Kristus je na Oljski gori trikrat molil: »Oče, ako je mogoče, vzemi ta kelih od mene, vendar ne moja ampak Tvoja volja se zgodi.« (Lk 22, 42.) A vendar je Kristus ta kelih trikrat znova sprejel nase in ga spil do dna. Ni klonil. Tudi ti ne kloni!

Težke ure pridejo, pa minejo. Trenutni neuspeh ti vse pokaže v zelo temni luči. Kmalu pa boš spet drugače gledal. Če nisi uspel prvič, poskusi drugič, tretjič, devetič, dvajsetič! In vedno z večjim optimizmom in z večjo vero v uspeh!

Če bi ljudje v življenju doživljali same uspehe, bi prišli bore malo naprej.

Ovira pa kliče po napori. Vzbudi ti nove podjetnosti, novega poguma, nove volje. »Ovira je vedno nekaj velikodušnega. Mlad človek se ovire ne sme nikoli ustrašiti. Saj mu samo pomaga, da še bolj misli, še bolj hoče, še bolj dela. Zato ovir ne kolni, ampak blagoslavlja!« Take nasvete daje p. Plus francoski mladini.

Nisi razporežen? Prisili se! Ti manjkajo sredstva? Ustvari si jih! Vse ti ne bo padlo samo pred noge. Branly in Curie sta delala v seniku in hangarju. Že Napoleon je napravil enačbo: hoteti = zmagati.

Koliko jih je, ki klonijo pred oviro! A za kaj so uporabni taki slabihi? Še drugim so v napotje. Zato pa vztrajaj in ne oplašiš se! Za nočjo pride dan. Kdor pa vztraja do konca, ta zmagal!

Papini o nalogah slovstvene zgodovine

Znani italijanski pisatelj in kritik Giovanni Papini, ki zavzema odlično mesto v sodobnem katoliškem in italijanskem slovstvu, je začel izdajati l. 1937. »Zgodovino italijanskega slovstva.«* Delo je v marsičem mikavno, zlasti uvod v prvi zvezek. V njem pisatelj obravnava nekaj načelnih vprašanj, ki naj bi se jih držala književno zgodovinska dela.

Avtor poudarja trojno novost svojega dela. Prva je ta, da je njegova »Zgodovina« prva v italijanskem slovstvu, ki jo je napisal človek, ki je sam umetnik.

Druga novost je v tem, da nima vsak, ki je kdaj kaj napisal, prostora v njej, ampak le ljudje, ki so kaj pomenili in še danes žive v bralcih.

Pomembna je predvsem tretja novost: to je namen, ki ga je pisatelj dal svojemu delu, in pota, po katerih skuša ta cilj doseči. Doslej so pisali tovrstna dela po metodi zgodovine in estetike. Avtor se hoče držati čisto druge poti, poti, ki jo bodo nekateri imeli za staro, mnogim pa se bo zdela zelo nova, je pa po njegovi sodbi najboljša.

Tudi slovstvena zgodovina, kot vsako drugo delo resničnega pisatelja, mora biti življenjska hrana onim, ki jo bero. Datumi, razna naključja in variante so hrana, a ne življenjska. Ustrezajo le ravednosti, ne nasitijo pa duše.

Življenjska hrana pa je tisto, kar veča tvojo življenjsko izkušnjo, kar te navduši, kar te vadi v

umetnosti. Slovstvena zgodovina mora biti, če se ne boste pohujšali nad besedo, moralna, narodno zavedna in vzpodbudna.

Moralna, kajti bližanje pisateljem, ki so bili veliki in zato resnični ljudje, ne sme pomagati le k boljšemu spoznanju človeške narave, ampak mora predvsem vcepljati ljubezen do veličine, navduševati za poštenost življenja, za vztrajnost v težavah, junaško prenašanje nesreče in bede in predvsem vlivati hrepenenje, da bi vedno želeli prekositi same sebe, da bi vedno želeli vzdigniti se v višja nebesa. Niso vsi pesniki zgled popolne pravosti, a kažejo prav s tem, z nasprotjem in kontrastom, nevarnost in sramoto teh grehov, ki na vse zadnje morejo zmanjšati in omadeževati veličino velikih.

Biti mora narodno zavedna, ker pesniki, enako kot vsak umetnik, tolmačijo bolje kot navadni ljudje, globoko dušo domovine, bolje prikazujejo in očitujejo slavo domovine in s tem razvneajo ljubezen do svojega ljudstva in rodne zemlje.

Biti mora vzpodbudna: natančno spoznavanje popolnejših in slavnnejših del naj navaja bralce in pisatelje same k temu, da si popolneje osvoje jezik da si genialneje osvoje umetnost pisanja.

Slovstvena zgodovina, po kakršni hrepeni pisatelj, naj ne bi toliko trpala razum, kolikor bogatila in dvigala duše. Tri sado-ve pričakuje od nje: vzgaja naj k višjim krepostim, navaja k večji ljubezni do domovine in bralce dejansko umetnostno vzgaja.

* Giovanni Papini: »Storia della letteratura italiana«, Firenze 1937.

Kazalo IV. letnika bo izšlo v kratkem; kdor želi dati »Borce« vezati, naj to hitro stori. Kazalo IV. letnika bo vsem priložila uprava.

Kdor želi, da se mu vezan letnik pošlje po pošti, mora poslati v znamkah ali gotovini za 1 letnik 4 din, za dvojniki (2 letnika vezana v 1 knjigo) pa 7 din za poštnino.

SREČA BREZ BOGA

Dunajski župnik dr. Hinner je pripovedoval ta-le zanimivi dogodek:

Pred leti sta prišla k meni dva mlada in srečna zaročenca. Izjavila sta mi, da ne marata cerkvene poroke in da za to potrebujejo potrdilo. Na vprašanje, zakaj nočeta božjega blagoslova, mi je zaročenec porogljivo dejal: »Vsekakor želiva biti srečna. A vprav zato ne potrebujeva Boga. Srečo bova sama sebi dala. Mlad sem in čvrst. Moja zaročenka je blaga in dobra. Kaj več potrebujeva?«

Nekako deset mesecev za tem vstopi v pisarno človek, ki sem mu bral z obraza, da ga je življenje strlo. Na moj osupel pogled mi odvrne: »Da, prečastiti, jaz sem tisti, ki ste ga prosili, naj ne išče sreče brez Boga. Najina sreča brez božjega blagoslova ni dolgo trajala. Jaz sem se ponesrečil; zdaj sem nesrečen za vse življenje. Moja žena je umrla v norišnici. Takšna je sreča brez Boga.«

OSVAJALNA VELIKODUŠNOST

Mlada članica KA je prihranila 1000 lir za primer bolezni. Izvedela je, da neka njena tovarišica ne živi pošteno, ker je zabredla v dolgove, ki se jih nikakor ni mogla znebiti. S to nesrečno tovarišico se je odšel večkrat razgovarjala o Bogu in njegovem usmiljenju, pa tudi o njegovi pravičnosti. Vselej jo je nagovala, naj vsaj malo premisli, če ji doslej Bog res še ni izkazal nobe-nega dela ljubezni. Le počasi se je omehčala in končno je zaupala svoji znanki, da jo tarejo dolgovi, ki jih ne more poravnati. Ko je ta izvedela, koliko znašajo, ji je velikodušno ponudila vse svoje prihranke, če je pripravljena začeti novo, lepo življenje. Presenečena nad toliko dobrotto, se je dekle zahvalila, opravila dolgo spoved in postala kmalu najboljše članica KA.

Kdor preučuje Kristusa, ga mora vzljubiti. On je ogenj, ki užiga; če se človek približa temu plamenu, se ne more odtegniti njegovi toplini.

P. Fr. Pellegrino D. J.

IZ OKROŽNICE BENEDIKTA XV.

AD BEATISSIMI APOSTOLORUM PRINCIPIS

Ker je v vsaki družbi, naj so se ljudje v njej zbrali iz kakršnega koli namena, za uspeh skupne stvari največjega pomena, če udje z največjo edinostjo za njim stremijo, moramo najprej doseči, da prenehajo med katoličani vsi prepiri in vse razprtije, da se nove sedaj ne začnejo, pač naj že vendar vsi enako mislijo in delajo. Ko sovražniki Cerkve božje netijo vsakršne prepire med nami, dobro vedo, da jim bo to pomagalo do zmage. Kadar vidijo katoličane bolj složne, tedaj uporabijo največkrat to pot, zvito vržejo med nje jabolko razdora in skušajo edinost uničiti. O, da bi se jim ta naklep tolikokrat ne posrečil v tolikšno škodo verskega življenja! Če je torej postavljena oblast kaj določno zaukazala, tedaj ne bodi nikomur dovoljeno, ta ukaz prezirati, češ, da se njemu ne zdi tako, marveč naj vsakdo svoje mnenje podredi avtoriteti njega, ki je nad njim, in naj mu bo pokoren, kakor je po vesti dolžan. — Prav tako naj se noben zasebnik bodi v knjigah in listih bodi v javnih govorih ne vede, kakor da je Cerkvi postavljen za učitelja. Vsi vedo, komu je Bog izročil cerkveno učiteljstvo: ta naj govori, kakor se mu bo zdelo prav. Ko pa spregovori, je pa dolžnost drugih, da ga verno poslušajo in ubogajo. V stvareh pa, ki se more o njih brez škode za vero in disciplino govoriti za ali proti, ko sv. Stolica svoje sodbe še ni izrekla, je gotovo vsakomur dovoljeno, da pove in brani svojo misel. Varuje naj se pa vsakdo v tem razpravljanju vseh ostrih izrazov, ki bi mogli hudo žaliti ljubezen do bližnjega. Vsak naj svobodno brani svoje mnenje, a umirjeno. Naj tudi ne misli, da sme sumničati druge pomanjkanja vere ali pokorščine samo zato, ker drugače misli kot on. Hočemo, da naši ne rabijo tistih vzdevkov, ki so jih nekateri zadnje čase pričeli rabiti, da razlikujejo katoličane od katoličanov. Ogibljejo naj se jih ne le kot »posvetnih praznih besedi« (1 Tim. 6, 20), ki se ne skladajo ne z resnico ne s pravico, marveč tudi zato, ker od tod prihaja med katoličane velika vznemirjenost in velika zmeda. Bistvo katoliške vere je tako, da ji ni mogoče nič pridejati in nič odvzeti: ali jo izpoveduješ celo ali celo zavržeš. To je katoliška vera in vsakdo, ki je zvesto in trdno ne veruje, se ne more zveličati (Simb. Athanas). Zato ni nobene potrebe, da bi dodajali izpovedi katolicizma še kake pridevke. Dovolj naj bo vsakemu, da reče: »Christianus mihi nomen, Catholicus cognomen — kristjan je moje ime, katoličan moj priimek«. Le za to naj se vsak trudi, da bo res to, kar se imenuje.

Pravo krščanstvo

»Odrini na globoko in vrzite svoje mreže na lov.«: Ali ni čudno, da je kakšna dežela, kakor vse kaže, takorekoč poplavljen s krščanstvom; vsega je v izobilju: cerkva, zvonov, oltarjev, kapel, krščanskih obredov in običajev, dovolj pobožnosti, morda tudi pobožnih obiskovalcev v izobilju; samo eno je redko, resnični kristjani, katerih življenje poteka iz globlin krščanstva.

Ali ni to čudno? — Seveda so lepe gladke površine krščanstva: romati na božjo pot, verovati v

lurške čudeže, peti svete pesmi, moliti sv. rožni venec... Toda v globlinah krščanstva smo takrat, ko nudimo lačnemu skodelico juhe, ko sovražniku odpustimo, ko siroto sprejememo, ko očuvamo bližnjemu čast in dobro ime.

Ne za tista pobožna dejanja, kakor smo jih na prvem mestu našli, temveč za ta druga dejanja je Kristus dejal: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če se ljubite med seboj kakor sem jaz vas ljubil.« (Iz pastirskega pisma Bessona, škofa v Ženevi.)

„NIMAM DARU ZA MATEMATIKO...“

NAJVEČJA OVIRA ZA USPEŠNI ŠTUDIJ

»Jaz nimam prav nobenega daru za matematiko.« »Jaz pa za jezike nimam nobenega talenta.« Tako toži in se opravičuje premnogi študent. Opravičuje se, češ da je že tak rojen; da sam zato nič ne more; da za svoje neznanje ni odgovoren, ker je pač kruta usoda tako hotela in mu talenta za matematiko, za jezike in še za kaj drugega ni položila v zibelko.

Kdor samega sebe tako pere in izgovarja, kdor tako dvomi o svojih sposobnostih za umsko delo, za študij, ta si sam dela največje težave na poti do uspeha. Čustvo manjvrednosti in nesposobnosti je največja ovira pri vsakem delu, posebno pa pri učenju.

DUŠESLOVJE TEH IZGOVOROV NE PRIZNAVA

Sodobni dušeslovci — psihologi takemu opravičevanju prav malo verjamejo. Res je, da zlasti za matematiko in za jezike niso vsi enako nadarjeni. Dokazano je pa tudi, da so taki ljudje, ki za to dvojno res nimajo nobenega smisla, nobenega daru, zelo zelo redki. Večinoma si pa moramo tiste izgovore drugače razlagati in vzroke za slabe uspehe druge iskati.

Naša doba je doba silnih prevratov v politiki, gospodarstvu, sploh v vsem življenju. Najponosnejše človeške zgradbe so se že zrušile, drugim se še majoje tla pod nogami. Sedanje le tostransko usmerjeno človeštvo doživlja trpko resničnost Kristusove prilike: »Vsak pa, kdor posluša te moje besede in jih ne spoštuje, bo podoben nespametnemu možu, kateri si je hišo postavil na pesek. In ulila se je ploha in pridrli so nalive in privršali so vetrovi ter butnili v ono hišo: in padla je in njena podrtija je bila velika« (Mt 7, 27).

Krščanski narodi zaupno upirajo svoj pogled v Cerkev.

S kakšnim ponosom beremo danes besede angleškega zgodovinarja, protestanta Macaulaya, čeprav jih je napisal že skoro pred sto leti:

»Na svetu ni ustanove in je ni bilo, ki bi bila tako vredna raziskavanja kakor rimsko-katoliška Cerkev. Zgodovina te Cerkve veže stari in srednji vek... V Evropi ni nobene

STAVBA BREZ TEMELJEV

Matematika je na primer podobna palači, ki je zgrajena po natančnem načrtu, kjer je vsaki opeki, vsakemu kamnu, vsaki malenkosti mesto natančno določeno. A najbolj vestno mora stavebenik zgraditi temelje, ki na njih cela stavba stoji. Kdor hoče matematiko uspešno študirati v višjih razredih, mora najprej obvladati snov iz nižjih. Kdor n. pr. hoče razumeti sferično trigometrijo, mora poznati pravila ravninske trigometrije, mora znati računati z logaritmi, z algebraskimi enačbami, z ulomki in vedeti še druge obrazce iz geometrije.

Če pa je podlaga nezanesljiva in podobna redkemu rešetku, ki v njem zeva luknja pri luknji, je seveda študij v višji gimnaziji obupno težak in kronan navadno z neuspehom.

NI VZROK NENADARJENOST, AMPAK...

Pri veliki večini brodolomcev, ki zvrčajo krivdo za neuspehe na svojo netaletiranost, moremo dognati, da so pravi vzroki čisto drugi. Ti fantje so za študij matematike čisto dovolj nadarjeni, a tista leta, ko so se učili računati z algebraskimi števili in raznovrstnimi enačbami, so študi-

dirali površno in naloge »špricali.« Počasi so se pa težave tako povečale, da tvarine niso mogli niti povprečno več predelati in prišel je — polom.

Če se pa dijak zdaj resno ne potruji, da bi zamujeno popravil in temeljito ponovil, se rad razvije v njem čut manjvrednosti, ki mu vedno prišepetava: »Kaj se le ubijaš s tem? Saj ti itak nisi zato! Obesi šolo na klin in izberi si kak drug poklic!«

In vendar ni bila nadarjenost premajhna, pač pa lenoba in lažnost prevelika.

PRINCIPII OBSTA — ZAČETKU SE UPRI!

Kar velja za učenje matematike, velja tudi za učenje klasičnih in modernih jezikov, velja za vse predmete. Človek sam svoje sposobnosti težko pravilno oceni, pravzaprav jih more res spoznati le v resnem delu. Kadar se te torej loteva malodušnost in začudenja v tebi rasti tako čustvo manjvrednosti in pa utvara popolne nenadarjenosti za kak predmet, tedaj zberi vse svoje duševne sile in zaduši tako čustvo in tako utvaro že v kali.

Tako nesrečno čustvo je sicer le majhna iskra, a lahko zaneti velik požar in ti pokvari vse življenje.

NA TRDNI SKALI STOJIMO

druge tako stare ustanove... Najponosnejše vladarske dinastije so šele od včeraj v primeri z dolgo vrsto rimskih papežev... Papeštvo še obstaja; ne propada in se ne stara, marveč je še polno življenja in mladostne sile... Papeži so še tako pogumni nasproti sovražnim kraljem, kakor Leon Veliki nasproti Atilu... Nobenega znamenja ni, ki bi kazalo, da se bliža konec njenega dolgega vladanja. Videla je začetek vseh vlad in cerkva, kar jih je na svetu in nimamo poročstva, da ne bi doživela konca vseh.

O Cerkev, kako te občudujemo zaradi tvoje vesoljnosti! Nisi ustanovila ene dežele, enega naroda, marveč si ko sonce, ki ogreva ves svet. Ti si najbolj živa verska družba na našem planetu. Tvoj evangelij se označuje po vsem svetu. Tvoja svetišča stoji v Kairi in Rapskem mestu, v Bombayu in Šanghaju, v Rimu in San Francisku. Isto sveto daritev opravlja kardinal v praški stolnici ko duhovnik v slovenski gorski va-

sici. Iste zakramente deliš ob šumečih valovih Amazonke, Nila in Gangesa in ob ledenih obalah Grenlandije. Ista Gospodova molitev k'pi v nebo ob vznožju Triglava, Himalaje in Fudžijame.

Cerkev, ti si kakor bajeslovni ptič Feniks, ki se sam iz svojih moči vedno znova prerodi in pomladi. Resnično ti si zakoreninjena v božjih tleh. Človek bi pričakoval, da te bo uničilo tri sto letno preganjanje ali valovi preseljevanja narodov, žalostno 10. stoletje ali avignonska sužnost; da te bo uničil Luter in njegovi, da ti bo zapečatil grob liberalizem ali marksizem. Vsi poskusi pa so propadli in vemo, da ti tudi fašizem in rasizem in komunizem ne bodo peli bilj. Sami bodo propadli, ti pa boš ostala. Če te bodo izgnali iz ene države, boš vzcvetela v drugi. Zakaj Duha božjega ne uničijo ne tanki ne bombe ne strojnice ne topovi. Duh božji veje, kjer hoče. Ne bojmo se torej za Cerkev; skrbimo pa zase, da ji ostanemo zvesti do konca!

Lav na atakih

LOVCI

Nič hudega sluteč stopi Haraguro, ko zaradi jesenskega jutranjega mraza ne more več spati, iz nezakurjene kože in najde med vojaki in vaščani že marsikoga, ki ga je prav tako kot njega zbudil mrzli zrak. Hitro zažgo ognje ter pripravljajo zajtrk.

Prizor je tako prijazen in pomirljiv, da se celo Haraguro veseli, ker namerava takoj jadirati proti Simonosekiju in tako ujeti padre-samo v ozkem prelivu.

»Le jejte in se krepčajte! To jutro bomo morali še krepko veslati,« bodri vojake in niti ne pomisli, kako točno se bodo še uresničile njegove besede.

Počasi gre tako od ognja do kože starega Tomaža. Pogledati mora vendar po ujetnikih in se predvsem prepričati, če je jamaguški kristjan že toliko pri moči, da ga lahko vzamejo na ladjo.

Začudi se, ker stražarja ne sedita pri vratih. Toda morda sta notri in izprašujeta ujetnike. Na to se razumejo njegovi ljudje. Znaajo pretiti in imajo toliko sredstev, da tudi najbolj tihega pripravijo k govorjenju. Lahno stopi korak dalje, se postavi k vratom ter prisluškuje. Znotraj je vse tiho. Mrtvaško tiho!

Tedaj se Haraguro vznemiri. S tresočo se roko odpre vrata in vstopi. Zalostno odmeva njegov korak v ozkem in pustem prostoru.

Kakor prikovan obstoji. Res, mrtvaško tiho! Trije mrtveci leže pred njim.

Njegove misli ga zapuste. Z očmi nepremično gleda in usta se mu odpro. Tresočo roke iščejo oporo ob zidu. Ni strah, kar ga prešinja. Toda kar vidi tu, je grozno. Nenadoma se po vsem telesu strese, se sili misliti in si poskuša razjasniti, kaj se je zgodilo.

Furancsuko je mrtev. Da, to je obraz mrtveca. In roke... so mu gotovo tako položili kristjani. Vezi ujetnikov so prerezane. Oba stražarja ležita mrtva, naslonjena na steno, še vedno s krvavečim nožem v rokah. Harakiri! Nista hotela preživeti sramoto, da so jima ujetniki ušli. Umrli sta kot viteza.

Znova se Haraguro sili, da bi mislil.

»Kaj bom razgledal o preteklosti, o velikih dejanjih, ki jih nikoli nisem napravil! Haraguro, zdaj je zate častno, da ujameš krščanskega bonca. Prisegel si!«

Roninu, ki sicer zasmehuje vsako mehko čustvo, postaja neprijetno. Trije mrtveci in trije, ki so izgubili, mu ne gredo iz misli. Ta dva, ki bi mogla kaj vedeti, sta mrtva. Z lastno roko sta si zadala smrtno rano. In gotovo sta tudi bila prekleto sako, ki ju je uspavala.

Toda vrvi! Ujetniki si sami vendar niso mogli pomagati, saj se je še včeraj o tem prepričal. Tudi nož niso imeli. Mrtvec pa ne more prerezati vrvi. Gotovo je Furancsuko že dalj časa mrtev. Njegovo telo je ledeno mrzlo, medtem ko še ni dolgo, kar sta si ronina zadala svojo grozotno smrt. Njuna kri je namreč še vroča.

Na misel, da bi padre-sama bil tu, Haraguro ne pride. O tem sploh ne misli. Nekdo iz vasi je moral biti. To se mu zdi tembolj verjetno, odkar ve, da so med njimi ljudje, ki hočejo postati kristjani.

Zamislil se. Še nič ne sme izdati, ker so ga vaščani videli iti v kočino in bi si lahko kaj mislil. Zato se vrne k ognjem in vpraša stražo:

»Ali so vsi ljudje tu? Ali je ponoči kdo pobegnil?«

To je vsakdanje vprašanje. Vojak zato mirno odgovori:

»Prešteli smo jih. Vsi so tu, možje, žene, otroci.«

Haraguro ga pusti stati in preklinja samega sebe. Stvar mu postaja vedno zagonejša. Računal je, da je kdo pobegnil. Še enkrat se obrne in s temnim pogledom vpraša:

»So res vsi tu?«

»Nihče ni ponoči odšel od ognjev. Vsi so tu,« odgovori boječe stražar.

Počasi gre Haraguro mimo vaščanov. Ko se približa bregu, mu šine v glavo: »Po morju so odpluli.« S hitrimi koraki gre k čolnom in že zagleda, da eden njegovih čolnov manjka.

Nenadna groza ga stre. Vse zaman! Edini plen, ki ga je ujel na tem lovu, mu je ušel.

Kenkacuki, ki ga ropot prebujajočih se vojakov in pogled na ognje prižene na prosto, vidi čudno obnašanje svojega voditelja. Takoj sluti, da se je zgodilo nekaj nepričakovane, in steče k obali.

»Ujetniki so pobegnili,« reče Haraguro nenadnemu prišlec, mu pokaže mesto, kjer je stal čoln in pokaže z roko na morje.

(Dalje prihodnjič.)

OB RAZVALINAH STARE EVROPE

Moč idej in sistemov se pokaže šele v času preizkušnje. Na papirju se da z gostobesednostjo in duhovičenjem marsikaj zagovarjati. A hušje je v težki življenjski borbi, tedaj se izkaže, kaj so ti sistemi vredni. Najhušje so pa preizkušnje v času velikih katastrof in družabnih prevratov.

Današnja vojska je prinesla v mnogočem nov položaj. Mnogo, kar je bilo slabega in gnilega, je razgalila pred svetom ter s tem ponekod že pomedla. Zdaj stoji svet pred izbiro: ali Cerkev ali brezboštvo. V na novo se porajajočem svetu se zahteva cel katolik v mišljenju, življenju in delovanju. Ni časa za brezplodno debatiranje in razpisovanje, koliko je kaj potrebno in koliko ukazano ali ne. Čas hiti: Kdor se bo v to zapletal, kdor se bo obotavljal in nazaj oziral, tega bodo ruševine propadajoče družbe pod seboj pokopale.

Dogodki v svetu se hitro razpletajo. Zmagal in odločal bo pri urejanju novega sveta tisti, ki bo imel v sebi največ življenjske sile, ki bo imel boljša sredstva in boljše orožje, ki bo znal žrtvovati.

Podvreči se enotnemu vodstvu, žrtvovati osebne koristi in koristiti manjše skupine koristim skupnosti: to je, kar vodi do zmage.

CERKEV NA IRSKEM

Katoliška Cerkev na Irskem ima, kakor je razvidno iz cerkvenega poročila za l. 1940, 4 cerkvene pokrajine z 20 škofijami. Svobodna irska država šteje danes 2.972.000 prebivalcev, med njimi 2.752.000 katolčanov (t. j. 93%). Severni del (Ulster), ki spada k Angliji, ima 1.257.000 prebivalcev. Duhovnikov je na Irskem 3100, ki so porazdeljeni po 1120 farah. Redovnikov je 740. V Dublinu je papež Pij XI. ustanovil apostolsko nunciaturu. Duhovščina država ne plačuje; to store dorežljivi verniki sami.

Kljub temu, da so bili Irski zaradi svoje vere preganjani bolj kakor katerikoli narod, so vendar ostali Cerkev zvesti. Zgodovina tega naroda jasno priča, da ne more propasti narod, ki svojo usodo trdno poveže z božjo previdnostjo.

Irci so v tolažbo tudi nam Slovencem. Res nas je malo, toda če bomo ostali veri svojih očetov tako zvesti kakor Irski, se nam prihodnosti ni treba bati.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).